

— Бе Василчо, нѣма те цѣла недѣля... какво да сторяхъ? прѣчернѣло ми прѣдъ очитѣ. Помисли си, вѣнчани сме...

Така дойдоха до самата порта на кѣщицата си. Прозорцитѣ ѝ се чернѣяхъ къмъ улицата зло-вѣщо. Вѣеше нѣкаква запустѣлость отъ тоя домъ на сиромашията и скръбъта. Василица отключи вратата и попи на лавицата за кибритя.

— Василе кѣде отивашъ нататѣкъ? викаше уплашено жена му.

Василъ се повръщаше по стѣпкитѣ си.

— Ти стой тамъ, да не би да мръднешъ! отзова се той, като се отдалечаваше бързо.

— Кѣдѣ пакъ бе! исписка жена му.

— Тамъ.... забравихъ да заплатѣ бирата си. Азъ на жена не се покорявамъ... Жена закалямъ, не се покорявамъ... Навирила носъ! Дяволъ ще те земе тебе! Азъ ти казахъ: напусти ме! Иди поврага! Азъ искамъ да съмъ мъжъ тука, глава да съмъ—лукова глава, ама глава да съмъ!... Гиди, проклета дѣще, ти ще ме засрамвашъ, а? мѣлвеше Василъ съ растяща яростъ и примѣшаше псувни възъ жена си; а въ ушитѣ му дрънкахъ зилонетѣ и въ очитѣ му биеше свѣтлината отъ ламбитѣ на крѣчмата и му се мѣркаше варосаното лице и писанитѣ вѣжди на играчката кукла.

Василица остана въ кѣщата.

Свѣщъта не се запали.
